

"טעם של מלח" שתחזרו אליו שוב ושוב

ספר הביכורים של איריס קאופמן הוא לא פחות מאשר פנינה; לא רק שמדובר בספר ראשון ליוצרת מבטיחה, אלא שהמסר שמקופל בין עליו הוא בדיוק מה שאנחנו צריכים היום: אמונה בבני אדם.

להיות, הם הנושאים העיקריים שעומדים במרכזן של שתי הנובלות – ובמבנה של הדרת-דג שמחזיקה את כל זה, מודגשים הקשרים הבין-אישיים שבין כל הגיבורים. מועצמת שם מאוד החשיבות שיש לקשרים כאלה עבורנו, בני האנוש, שכן הם אלה שבסופו של דבר יצילו אותנו.

איריס קאופמן היא סופרת וקלינאית תקשורת. ספר הביכורים הזה שלה מסמל כאן הבטחה לסופרת מדור חדש; אחיזה בתפיסות עולם קלאסיות ונצחיות בכתיבה רגישה, מפוכחת ועדכנית. היא מגדירה את עצמה כמאמינה באנשים. איזה מזל שעוד נותרו כאלה.

כל זה ושלנו כיצורים בני מוות: התחלה וסוף. של כל דבר: של חיים, של תקופות, של אהבה. בתווך של כל זה, הנובלות מפגישות אותנו עם אנשים אמיתיים. אמיתיים במובן הזה שכל אחד מאיתנו היה יכול להכיר אותם, או לשמוע עליהם, או לגור אליהם בשכנות; אם חד הורית, ילד אוטיסט, גבר שלא בנוי למחויבות אמיתית ונשים שמקיימות מערכת יחסים אפלטונית שהיא אולי הדבר החזק ביותר מכל דבר אחר שהן אי-פעם תחזקו. חיים, נו.

יחסים רומנטיים, אימהות, קשר בין-דורי והאופן שבו הילדות של כל אחד מאיתנו משפיעה על האנשים הבוגרים שאנחנו הופכים

ספר ביכורים הוא תמיד עניין של "הימור". בייחוד בזירה כה שברירית כמו עולם הספרות הישראלי. בהוצאת "שתיים", שמזה זמן מוכיחה עצמה כבעלת יכולת זיהוי מדויקת בכל מה שקשור לכותבים ולכותרים – החליטה להוציא אל האור את הספר הראשון של איריס קאופמן, ונתחיל בלומר "תודה".

נמשיך ונספר שהספר מחולק לשתי נובלות שנובעות זו מתוך זו ומשלימות זו את זו במעגליות שהיא קסם. מצד אחד הספר מדגיש את מה שחשוב באמת ומלווה אותנו עד לסופנו כיצורים בני מוות: יחסים בין בני אדם. מצד שני הספר מוביל אותנו גם בין הקצוות של

